

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pes-setas 1'00 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

DILEMA

ON Manuel Porcar y Tió al últim ha dimitit. Vá esperar á ferho la vigilia de Totsants, lo día de las castanyas. Totsants precedeix la diada dels Morts... Castanyas....

morts... dimissió... ¿volen més cosas plegadas?

Per més que no ha arribat l' hora de aplicar al arcalde dimitent lo sistema egipci, bé podem dir á títul de anticipo que durant los setze mesos que ha empunyat la vara, si de alguna cosa s' ha fet culpable es de la seva inexplicable debilitat, de no haver concebut un plan, de no haver tingut una idea fixa, de no haver donat may la més mínima mostra de tesson y de energia contra certs elements de la Corporació municipal qu' entenen y practican á la seva manera lo carrech de regidor.

Sols un rasgo de intrepides podem senyalar; pero aquest punt d' home no vá ferlo com arcalde, sino com á particular, y no vá realisarho á Barcelona, sino á Tortosa. Lo dia que vá subjectar al toro que se li havia ficat al balneari, demostrá qu' era home de puny y de abnegació, capás d' exposar la vida pera salvar als seus fills de una desgracia. Pero lo qu' es al toro de la imoralitat que corra desfet per las tasqueras de la gestió municipal de Barcelona, repartint banyadas á tort y á dret y causant estragos irreparables, lo qu' es á aquest toro, may vá pararlo, ni may vá preocuparse d' evitar las sevas correrias.

Y ha succehit que 'l toro, creixentse ab l' impunitat, al últim l' ha tirat en l' ayre, entre la cridadissa de la multitud escandalisada.

Lo Sr. Porcar y Tió no tenia aquell instint de la fanfarria qu' era la nota característica del Sr. Rius y Taulet, qui fent Exposicions universals, aixecant estátuas, construhint jardinetes y pronunciant discursos ribombants, enlluhernava á la opinió pública, y cubria 'l càncer de la imoralitat que anava devorant la fortuna de Barcelona. Mentres l' arcalde lluhia, á la major part dels regidors los hi lluhia 'l pel.

Lo Sr. Porcar y Tió no tenia tam-

ACTUALITATS

Gran funció improvisada en honor del Arcalde de Madrid

¡Pobre Colón! Mirin com li han posat lo cap ab aquest xibarrí de las festas!

poch aquella gramática parda tan típica del Sr. Coll y Pujol, verdadero prototipo del sistema *mátulas callando*. L' únich, no obstant, que podía seguir, rodejat com estava de gent molt práctica en l' ofici, y molt perita en seguir com ningú lo sistema de arregarlos *callando*.

Sense ser orador, ni home de carrera, 'l Sr. Porcar y Tió únichament podía distingirse aplicant á la administració de la ciutat aquella mateixa escrupulositat comercial qu' ell millor que ningú té de coneixer, suprimint ab má ferma gastos inútils, acabant ab los despilfarros, tractant als elements que 'l rodejavan segons la seva valia, dividintlos, com ho fá tot comerciant previssor, en solventes y en insolvents, y apoyantse resoltament en los primers, per evitar que 'ls últims acabessin ab la fortuna de la ciutat y ab lo crédito y 'l prestigi de la Corporació.

No vá ferho aixís: davant del Sr. Porcar, sempre vacilant, tots eran iguals, y més favor y més apoyo trobavan sempre 'ls atrevits y 'ls aprofitats que 'ls sols dels interessos públichs se preocupavan. Certas cosas que havian quan menos de investigarse, quedavan sempre cubertas, y la impunitat donava alas als culpables.

L' opinió, al últim va notar que alló no marava, y va alsarse exasperada.

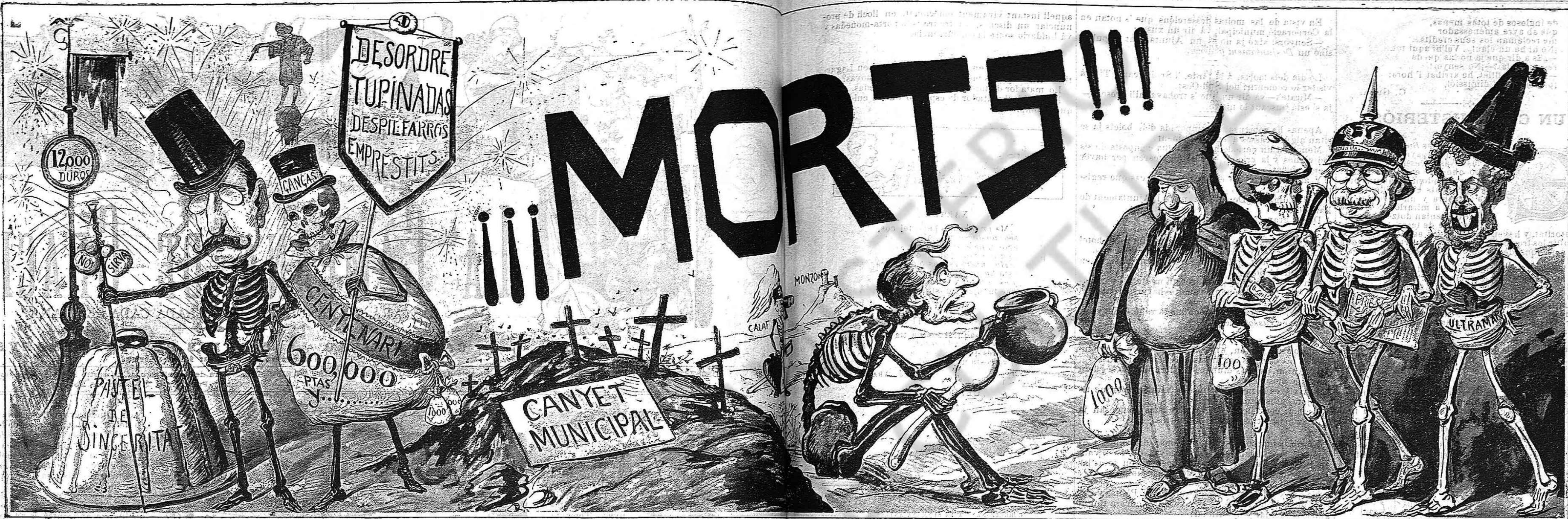
May cap altre Ajuntament s' ha vist més combatut que 'l que ha presidit lo Sr. Porcar. May s' ha tractat de fer caure ab menos consideració damunt de tots las faltas de algúns. May tampoch, ab més rabó que ara, curantse del vici de ser redentors de una cosa que no té redenció possible, han pogut dir algúns dels que se 'n han anat á casa seva:

—Soch persona decent y 'm retiro.

Lo mateix Sr. Porcar no ha pogut resistir los efectes dels seus errors irreparables. També se 'n va. Únicament anantse'n pot justificar, quan no altra cosa, la seva bona intenció.

Ell podrá dir que no va donar un pas per obtenir la vara. Ell podrá alegar que si no tenia totas las condicions necessarias per portar lo barco á port, culpa va ser de qui, abusant de la seva complacencia, va colocarlo en un siti tan compromés, sense proporcionarli 'ls elements necessaris pera sortir ayros en son empenyo.

Lo caciquisme conservador que tótho corromp, fa eleccions sense electors,

LO CARTELL DEL DIA DELS MORTS, amunt la sortida del número extraordinari de LA CAMPANA DE GRACIA (*)

y per força ha de fer corporacions sense prestigi, arcaïdes sense fibra, administració sense mort, escàndols sense remey.

Una persona decent, distingit advocat, quan las eleccions municipals últimes figurava en candidatura y al veure que havian posat lo seu nom junt al nom de un fulano que després ha donat molt que parlar, va dir:

—Bórrim desseguida, que jo no haig d' entrar may en la Casa Gran ab semblant companyia.

Ab lo qual va es'alviar-se 'l treball de tenirne de sortir més tart, com n' han sortit tants altres avergonyits y desenganyats.

Perque 'l caciquisme no 's pára ab brochs, y acut ab preferència á reclutar los seus elements als circlis de la barra y de la gana.

Aquells que no tenen ni un nom per perdre, aquells que 's figuran que han tret la rifa lo dia que 's nombran regidors, aquells que s' avenen á servir de condottieri al qui no té reparo en recompensar ab un acta neta ó bruta serveys prestats á costa de traïcions asquerosas, tot lo qui té prou despreocupació per disfrutar tranquilament lo fruyt de lo que se 'n diu *Ustesa*, sense cuydarse lo més minim del dir de la gent, tot lo brut y repugnant s' entén ab lo caciquisme.

Y á tals pares tals fills.

Avuy la solució del conflicte municipal ningú la preven.

Los que se 'n han anat, y alguns qu' encare s' hi aguantan, pero que per força tindrán de marxar també, porque no hi ha pulmóns que pugan resistir certes asfixias morals, demostran al marxar que aquella selecció que havia d' efectuar-se desde bon principi, ab l' acort de tots los bons, era tan inevitable que s' está efectuant per ella mateixa.

Res hi vol dir que s' hajan invertit los termes y que 's quedin á dintre los que temps ha haurian de serne fora, y que se 'n vajin á fora los que haurian hagut de quedar-se á dintre.

La selecció s' está realisant.

(*) Va ser tan gran la curiositat que desperta aquest cartell y tanta gent se situá davant de la Llibreria López á mirarlo, qu' hem cregut oportu reproduhir-lo en lo nostre periódich.

Ja que á son degut temps no la va fer la cirujia, l' está efectuant la descomposició.

Quina será la conducta del caciquisme conservador havent arribat las cosas á un tal estat?

Empunyarà l' escombra ó l' revólver?

Netejará ó 's clavará un tiro?

P. K.

Ajuntament de Gracia ha sigut apremiat, y saben quina te n' ha fet lo célebre arcaide Felíu Martí?

S' ha atrevit á enviar un telégrama á n' en Salmerón suplicantli que interposi la seva influencia ab lo ministre de Hisenda, porque deixi sens efecte 'l citat apremi.

Lo Sr. Salmerón es un dels homes més serios de la política espanyola; pero estich segur que al rebre 'l telégrama del arcaide de Gracia, no pot haverse escapad de ferse un panxo de riure de primera forsa.

Es digne de ser observada la tasca del *Diluvi*, entretinentse á atacar al nostre company Roca y Roca, precisament desde 'l dia que va tenir á bé separarse del Ajuntament.

Desde aquella fetxa 'ls homes de la *Salvadora* y del sistema egipci no 's recordan per res dels que s' han quedat á la Casa Gran. Tot lo pés de las sévas censuras ha de caure sobre 'l nostre amich per haverne sortit.

De qué l' acusa, al cap-de-vall?

Senzillament: de haver sigut síndich y de no haver sapigut convertir en una cort angélica á una corporació de la qual forman part en Más Yebra y en Valls Derch, y de la qual en certa manera també 'n

formá part, encare que sense venera ni banda, 'l Sr. Vidal y Durán, redactor del *Diluvi*.

Segóns lo *Diluvi*, de totas las cosas dolentas que pugan succehir dintre de una corporació municipal, únicament lo Síndich ne té la culpa. Ab una mica més fins li donará la culpa de la quiebra de la *Salvadora*.

Valdria la pena de que 'l *Diluvi*, avants de dir certas tonterias, s' enterés de la ley municipal, y al veure quan, limitadas son las atribucions del Regidor Síndich, potser cauria del *rumiante*.

Es de advertir que segóns lo *Diluvi*, 'ls burros pertanyen á la familia dels *rumiantes*.

Las maniobras militars que acaban de celebrar-se en los camps de Mon-ó, han vingut á demostrar lo que ja sabiam, aixó es: que 'l soldat espanyol es valent, suferit, disciplinat é infatigable.

Pero han demostrat al mateix temps que l' administració militar no té dibuix.

Diguin tho sino las numerosas tropas que van quedar-se vintiquatre horas mortals sense tastar ni un bossi, per falta de organizació en los encarregats de las vituallas.

Y aixó que 's feya la guerra de per riure. Si s' hagués fet de debó, als pobres soldats sempre 'ls hauria quedat un recurs: rosegarse 'ls punys de rabia.

Segóns dictámen de personas peritas, las banderas del Centenari tal com havian de ferse, no havian de costar més que sis rals; pero tal com se van fer, ne costarán cinch y mitj y ab prou feynas.

Lo fabricant ne demanava deu y onze... ¿Qui donará compte de tan notable diferencia?

Aquí tenen 20,000 banderas que puden á inmoralitat.

A Granada tenian fets grans preparatius pera rebre á la Cort. Havian aixecat archs de triunfo, havian umplert los carrers de pals, banderas y gallardets.

Pero tot de un plegat va posarse á ploure y totas aquellas galas van tornarse sopas.

Y la Cort ha desistit de visitar la ciutat de l' Alhambra, ab gran disgust dels que ja havian fet lo gasto per rébre-la.

Es fama qu' en Cánovas ha dit:

—¿Y ara? ¿No vaig visitarlos jo? ¿Donchs de qué 's queixan?

Los ministres, á última hora, van decidir anarhi ells. Lo governador los hi deya:

—Vinguin, que serán molt bé rebut.

—Pero quan anavan á marxar, un altre telégrama 'ls deya:

—No vinguin, que 's xiularán.

No van anarhi... y á pesar de tot, la pitada de Granada es una de las més tremendas que s' han donat á Espanya en temp, dels conservadors.

Als del Congrés catòlich de Sevilla no 'ls faltava siuo que Lleó XIII 's fes dir per conducte del Nunci, que desi-tassin de procurar lo restabliment del poder temporal del Papa, evitant aixis complicacions de caràcter internacional al govern espanyol.

Bó es que hi haja sempre qui tinga enteniment pels que no 'n tenen.

Lo dia mateix qu' en Porcar y Tió dimití á Barcelona, s' amotinava 'l públich contra en Bosch y Fus tiguera, arcaide de Madrid.

Causa de la saragata: l' haverse anunciat que se celebraria un concurs musical á la plassa de la Cibelles, y haverse donat mico al públich.

En v sta de aixó va succehir en aquella vila la segona edició correctija y aumentada de lo que va ocorre á Barcelona ab mo iu del castell de foch del carrer de Cort.

Aquí van cremar unas cadiras; allá 'l tablado de la música.

Y ni mistos van necessitar per ferho.

Quan lo poble treu foch pels caixals, aquests incendis son inevitables.

No hi donguin voltas. 'l única persona indicada avuy per presidir l' Ajuntament de Barcelona es l' Hereu Pantorrillas.

Qui ha fet lo mal que 'l pagui: qui ha fet l' Ajuntament que 'l presideixi.

Lleigeix:

«En l' Ajuntament de Valladolid ha ocorregut un

escándol estrepitos per haverse descubert irregularitats de importancia»

Sabó conservadora: escándols per tot arreu.

CARTA DE FORA.—Escriuhen de Tortosa: «Es lo cas que havent ma esposa donat á llum una nena, varem avisar á la parroquia de aquest arrabal de Jesús, quedant acordat ab lo vicari que 's batejaria á dos quarts de quatre de la tarde de ahir (27 de octubre). Acudirem á la iglesia ab los padrins y acompañament, se vá fer lo toch de campanas de costum, y tinguerm d'esperar un parell d' horas justas al vicari, fins que cansats de esperar ens ne tornárem á casa seuse batejar la criatura: ¿Que havia succehit? Poca cosa. Lo vicari 'ns havia deixat en bitza, preferint, per lo que aixó podia reportarli, assistir a un enterro que tenia lloc á Roquetes, á cumplir lo seu deber y la seva paraula. Las personas qu' exerceixen un ofici profa no obrarian ab tanta informalitat, ni mo trarian una gana y nn interès que tant desdiuhen de la Santa Religió qu' ells predicán.»

LA VIDA DE LA SITUACIÓ

AHIR

—Concha Castañeda.—Mani.

—¿Cóm lo tenim lo treso?

—¡Psel... Gracias á aquest empréstit no hi faltan uns quantos milius.

Procurant no fe obrás publicas y pagant sols lo cupó, podrem viure sense apuros y amarnos ribent del mon.

Aixó sí, digui á en Romero que vigili ab atenció la recaudació de Cuba porque alló va baixat molt y tal vegada...—A n' en Paco no conve armarli soroll.

Cuydat tu de lo d' Espanya y deixa lo del món Nou.

¿Creus tu que ab los teus recursos podém tirar?—Si senyor.

Donchs avall: rodi la bola y... caixalada al turro.

AVUY

—Concha Castañeda.—Digui.

—¿Cóm estem de dineros?

—No gayre be: las aduanas

s' arronsan que hasta fan por y tots los demés ingresos baixan també poch ó molt.

—¡Ojo alerta, Castañeda! mira que sense pinyó la situació no pot viure! sobre tot cuyda 'l rebost, que 'l rebost es la nostra ánima!

—¡Oh, descuydi, don Anton! Jo sols li dich que aném magres, pero tant com tenir por de morirnos de miseria!... —¿Es dir qu' encare 'l tresor té las suficientes agallas per 'nar marxant?—¡Si senyor!

—Donchs, sent aixis aguantemnos y... caixalada al turro.

DEMÀ

—Concha Castañeda.—Mani.

—¿Cóm va 'l calaix?—Don Anton, de malissima manera: me sembla que poch á poch se 'ns estroncan las aixetas per hont ens venia l' or.

—¿No 'n vé ja?—Si; pero en dósiss tan petites, que un no pot parar com avans la taula ni posarhi aquell vi bó que tant agrada á la colla.

—¡Espavi al per favor! ¡busca quartos, Castañeda!

—¡Oh! Descuydi: en quant á aixó, no dormo. Ahí 'l Banch d' Espanya va deixarme vint milius.

—¡Ahí ¡vint milius tens encare? ¿tants n' has trobat?—Si senyor.

—Donchs, endavant lo tiberi y... caixalada al turro.

PASSAT DEMÀ

—Concha Castañeda.—¡Ay! Digni.

—¿Qué vol d' aquest ay?—Que soch home al aygua: no tinch quartos ni se tréurels d' allí hont son.

—¡No m' espantis!—No 'l espanto; jo li presento tant sols la cosa neta y pelada: ¡hem escurat lo rebost!

Lo Banch m' ha tancat las portas, los empréstits estan morts, las recaudacions son nulias; estich casi fins al coll

de inglesos de totes menas, que ab ayre amensador me reclaman los seus credits... ¡No hi ha un clau!... Vel'hi aquí tot. —¿Es a dir que ja no 'ns queda res que pelar?— ¡No senyor! —Donchs... fillet, ha arribat l' hora: ¡presentem la dimissió!

C. GUMA.

UN CRIM MISTERIOS

N lo barri de las *Buttes Chaumont* (Paris), un drapayre que anava a fer las sévas necessitats en un terrenho ahont s' esta construhint una casa, s' adoná de alguns bultos embolicats en arpillera y en una xambra y un devantal de dona. Aná a mirarlos y 's trobá ab que contenian dotze trossos de cadavre. Plé de terror, doná avis

á l' autoritat, y havent procedit los agents de policia á recullir los trossos, se conegué que pertanyian á una dona jova, que devia haver mort vintiquatre horas avants.

Los assessins devian haver despedassat lo cadavre quan encare estava calent, coneixentse que l' autor de aquella destrossa devia tenir una gran pericia: ó bé havia de ser un metje ó un carnicer.

Aquells restos humans despedian ademés una forta olor de ácit fenich. A uns 500 metros del siti ahont foren trobats, se descubri un rastre de sanch que anava á raure á un altre solar en lo qual hi ha ruinas de construccions velles.

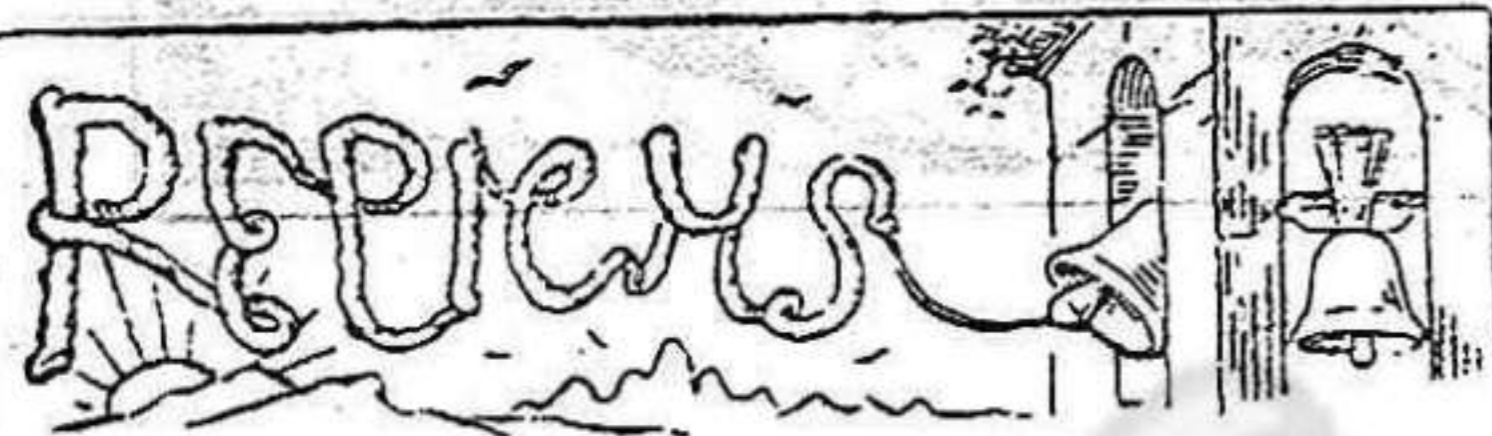
Com antecedents de la cosa, no se sab mes que lo relatat per una vehina, la qual vejé entrar en aquell solar á dos minyons ab boyna, un dels quals digué á l' altre:

—Es aquí.

Una singularitat. A pesar de las moltes pesquissas practicadas, no s' han trobat las mans del cadavre, lo qual doná lloch á creure que 'ls assessins s' han proposat despistar á la policia, impedit averiguar quin era l' ofici ó la professió de aquella desgraciada.

Aquest misteriós succés crida avuy l' atenció de Paris de una manera extraordinaria. Procurarem seguir los nous descubriments que s' efectuhin per satisfacer l' interés dels lectors de nostre periódich.

J.

DESPRES dels federals, los centralistas han tractat també de organisar un *meeting* contra l' actual Ajuntament.

¿Quán será que l' organissin los vehins de Barcelona, sense distinció de partits?

Dihém aixó perque 'ls centralistas están tant ó més desautorizats que 'ls federals mateixos per tirar pedras á la Casa gran.

Los centralistas, igual que 'ls federals, formaren part de la coalició monstruosa, que favori 'ls plans y facilitá l' triunfo dels sarauhistas de la Rambla de las Flors. Sense la tal coalició 'ls sarauhistas no haurian lograt realisar lo seu somni-daurat.

Y més afortunats que 'ls federals, los centralistas lograren que sortís elegit un candidat seu, lo Sr. Roca y Fuster.

Qui, á penas proclamat regidor, fugia del seu partit y s' entregava en cos y ánima als sarauhistas.

Es necessari, donchs, que avants de armar un *meeting*, procedeixin á un escrupulós exámen de conciencia.

Perque 'ls vehins pugan anar á examinar los expedients de Casa la Ciutat, s' han senyalat únicament vuit dias hábils, designantse tan sols una hora cada dia.

Ara no més faltaria una cosa: que 'ls ensenyessin desde 'l balcó y que 'ls ciutadans se 'ls miressin desde la plassa de Sant Jaume.

Diu un telegrama:

«A Copenhague ha sigut condemnat á un any y sis mesos de traballs forsats, lo cónsul dels Estats Units, per robo.»

¿Per robo ó per burro?

Si en lloch de ferse cónsul hagués procurat ferse regidor, diguin vostés mateixos ¿passaria avuy aquests disgustos?

Al sentir parlar del nomenament del Sr. Tort y Martorell per alcalde de Barcelona, vá dir un metje:

—Molt grave está 'l malalt, y dupto molt que pugan ferli efecte 'ls globulillos homeopáticos.

En vista de las moltes dessercions que 's notan en la Corporació municipal, vá dir un xusco:

—Senyors: aixó ja no es un Ajuntament popular, sino un *Desjuntament general*.

Lo dia dels morts, á la tarde, 'l Sr. Porcar y Tió vá visitar lo cementiri del Sud-Oest.

—Mirate'l—vá dir un que 's trobava allí present—ja s' está buscant lo ninxo.

Apenas ha comensat la temporada dels bolets ja se citan alguns cassos d' envenenament.

Menciona un periódich una familia composta de sis individuos y la criada, que s' intoxicaren per haver menjat bolets.

Y á pesar de tot no es aquest lo sol cas que registra la crónica.

O sino diguin: ¿De qué ha mort l' Ajuntament de Barcelona?

De un gran tip de bolets.

Los silvelistas van reunirse l' altre dia en l' hotel de Russia á menjar y á tractar de las sévas cosas.

Y naturalment, qui vá pagar la patenta, sigué en Romero Robledo.

Ara 'ls romeristas ja han tret un motiu als partidaris de 'n Silvela. Prenent peu de haverse reunit al hotel de Russia 'ls diuben *russos*.

Y 'ls silvelistas contestan ab molta rahó:—Fet y fet, més val ser *russos* que *polacos*.

¿Pero y D. Antón, que fá? ¿Quin efecte li producen las barallas continuas dels seus partidaris?

D. Antón, segóns diihen, ha formulat la següent máxima filosófica:

—Aixis es lo mon: los uns se barallan perque no menjan, y 'ls altres per massa tips.

Es molt cert. Romeristas y silvelistas comensan ja á estar massa tips los uns dels altres.

En un banquet que varen donar días enrera 'ls diputats provincials que 's quedan y 'ls que se 'n van, en Planas y Casals vá fer vots perque en totes las corporacions populars reyni idéntica armenia.

Alusió dedicada al Ajuntament.

Lo que sembla mentida, es que 'l Sr. Planas y Casals, després del fracás de la séva obra, encare tingui gana de menjar y de brindar.

Ha sigut revocat un acort del Ajuntament de Martorell, concedint una subvenció de 200 pessetas á una escola laica de aquella vila.

Está vist: avuy las subvencions se las menjan totes los frares y las monjas.

Es la séva tunguda y s' aprofitan.

Ells diihen, aprofitemla, y van tirant endavant...

La truyta s' está cremant.

¿Quin dia dirém: «giremla?»

Los llacers del Ajuntament, cremats l' altre dia perque 'ls hi havia escapat un gos, van enllassar á un jove que sortia tranquilament de una botiga del carrer de la Llibreteria.

Pero, senyors llacers: si tantas ganas tenen de treballar ¿per que no 's colocan á las portas de la Casa gran, y podrian enllassar cada regidor que cantaria el Credo?

La plassa de Sant Jaume s' ompliria de gent que no cessaria de aplaudirlos.

Una frase que s' atribueix á un pantorrillas conservador:

—Vels' hi aquí un Ajuntament que mor á mans de vuit ó déu raters.

Si la conciencia de certs homes té tornavéu, la frase anterior deuria reproduhirla l' eco, en la següent forma:

—¿Y aquests vuit ó déu raters, qui vá reclutarlos?

Mentres la cosa está que bull, y ja tothom s' ennuega de tanta immoralitat, en Cánova s' entreté pronunciant un discurs en lo Congrès literari hispano-america.

Una de las ideas que ab més empenyo ha defensat es l' idea de que s' extengui cada dia més la llengua espanyola.

Y tant com s' extén la llengua de la pobra Espanya, que desde que 'ls conservadors li apretan lo ganyot, no li cab á la boca y 'n treu un pam afora!

Lagartijo ha sigut obsequiat ab un ápat en lo restaurant de Fornos. Molta gent reunida als péus dels balcóns, van demanar á grans crits que aparequés, afanyosos de aplaudirlo.

Lo simpáich matador se deixá veure al fi y sigué objecte de una ovació delirant.

Com qu' en Lagartijo no es orador, y estava en

aquell instant vivament emocionat, en lloch de pronunciar un discurs, vá treure 's lo porta-monedas y vá buidarlo sobre la concurrencia.

¿No comprenen, en vista d' aixó, per que en Lagartijo es mil vegadas més popular qu' en Cánovas? Lo matador de toros buida 'l porta-monedas. En cambi, 'l matador d' espanyols no 's cuida més, que d' omplirlo.

XARADA

Ma primera es part del cos, segona-terça un colí: acostuma a prima-tres lo qui 's voi donar moit tó. Hu-incers es trasto de pesca, está hu-dos qui molt treballa y es la total fruita fresca que menja ab gust la canalla.

RUFO

ANAGRAMA-EPITAFI

Jau en aquest tot ma tia que va morir de total, després que la malaltia fi va costá un dineral.

J. ARAN GAYA.

GEROGLIFICH

:+.
XI
+ XA
DI

J. RIBAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

CORRESPONENT A LA SEMANA ANTERIOR

Ciutadans Ll. Vilaplana, Salvador Bonavía, J. Miralles, E. Más, Juñera, F. Arolas M., A. Codina, Itram y Evob, Ferrán de la Farga, Colina, Niceforo Planas Llop, Rufo, Toyo petit, A. Portabella, Un argentonés, P. Giró y B. de V., Pepito 'l Rayo, I. Torruella, Otsuna Odor, Saldoni de Vallcarca, R. Pueyo, V. Miró y Sardá, Pep Galleda, J. Lledalau, Xiulet, J. Escolá del Vendrell, Un concejal y J. Ll. Cristófol:—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Redembach, J. Clapés, Xanigot, Cintet Barrera y Cargol, B. Sneroll, F. Clevall y Serra, Pep Magre, Pauhet de la Cinta, Matafaluga Elias, Jaumet de Tarrassa, Ferrán de la Farga, J. T. y R. J. Escachs y Vived, Pepet dels Ous, Un mal creyent y Rufo.—Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. F. Gavire: Aceptém ab gust los seus traballs.—P. Planas: Los dibuixos no podém nas aprofitarlos.—Amadeo Punsoda: 'Ls versos de vosté están plens de ripis.—J. Oliveras: L' article al qual contesta es un capritxo. una verdadera *boulade*, com diihen los francesos. No creyém que valgui la pena de contestarlo. Respete als versos d' aquesta semana 'ns van molt millor que l' *enginyós* sonet remés anteriorment.—D. Bartina: Aprofitarem los dos sonets: lo 'démés no 'ns va.—J. Roldos: La id-a 'ns agrada: la forma no tant.—J. Oromí Ariu: Adoleix l' article dels mateixos defectes que l' anterior: es lánguit é incorrecte.—David Tiva: No s' acomoda al género predominant en los nostros periódichs.—J. Bermet D.: No 'ns fa 'l pés.—J. Bach Generó: Ho insetarem.—J. Alamaliu: Francament, ho trobém molt mansoy.—Aguileta: No 'ns vá prou bé.—Rafaelutús: No 'ns agrada.—Ego Sum: Si, senyor: fa per casa.—J. Molas: Aprofitarem los versos.—Gestú: L' No té prou intenció: sembla un eco débil de cosas que ja s' han dit mil vegadas.—R. T. T.: Varem rebre lo que 'ns indica: per evitar confusions acostúms á posar la firma al peu de cada treball per sí.—J. Vilaseca: Gracias per l' envio: ho in-ertarem.—M. Riusec: Aceptém ab gust lo copios envio de aque-ta semana, y li doném las més expressivas gracias.—J. Gay: A falta de un' altra més acomodada al género de las nostras publicaciones, la composició que 'ns envia va bé.

CORRESPONENT A LA PRESENT SEMANA

Ciudadans I. Torruella, J. Go ferichs, Un comerciant, J. Perez Jorba, F. Arolas M., Un Tisich, J. Ferré y Gendre, M. C. y A., Adoguieret S. A., R. Mallorqui, Carlos Martí, y E. Naté:—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans J. Garcia Suárez, Mr Eugon, Fray Marchena, Mata-sogra, J. Gasset M., A. Ribas, J. Staransa, Ollime, J. D. Domenech, Olivart, B. Llorens Collé, Pepet dels Ous, y Ll. Viola:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. Abril Virgili:—Celebrém que haja sortit bé de la séva malaltia: de las dos composicions aprofitém la satírica.—P. P. T.: Van bé.—Pepet del Vendrell: Aceptém la titulada *¿Te 'n recordus?* l' altra no fa.—Andresillo: L' article va bé.—Heréu del Vendrell: No va prou bé.—E. Anglasiell: Mil gracias per la adhesió simpática que revel 'l seu escrit.—Quim Artigayre: Quedan acceptats los dos articles.—G. Ravesa: Los versos que 'ns envia son molt desballestats.—Oreló: Los dibuixos no van.—F. Torres: Lo que 'ns envia es flúixet.—J. Miralles: Idem la séva última.—J. Torres: No va prou bé.—J. Saullley Vilá: Ja pot compendre que ni llegim tot lo que 's publica, ni tampoch podriam record' tot lo que llegim.—Cantor de Catalunya: La de vosté va bé: Las otras no las consideré aprofitables.—Poeta per fora: Aceptém ab gust y publicarem la primera: l' altra no 'ns agrada prou.—Pistacho: La poesia va bé.—J. Pobleit: Idem la de vosté.—Ramonet R.: Idem. idem.—F. Fó: Dels cinch dibuixos, n' aprofitarem dos.—J. de M. (Palma de Mallorca): Aqu-stas cosas se resolen prácticament: es vuh algun treball y ferém la preba.—A. Gual: La prosa de vosté es molt incorrecta.—J. T. G. R.: En lo sonet que 'ns envia hi falta un vers, sens dupte se li haurá quedat al tinter.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Aalto, 63.